

A R R E S T

**nr. 98.684 van 5 september 2001
in de zaak A. 87.536/XIV-4103.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat P. DE WILDE,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Forelstraat 98

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 28 oktober 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 oktober 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 25 november 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 8 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 juni 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat B. VANTIEGHEM die, loco Advocaat P. DE WILDE verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van XXX nationaliteit, is in België binnengekomen op 14 september 1998 en heeft zich op 16 september 1998 vluchteling verklaard. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoekster gebruik van het XXX, met behulp van een tolk.

1.2. Op 16 oktober 1998 neemt de Minister van Binnenlandse de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 oktober 1998 tot weigering van verblijf luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 1 maart 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de XXX taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. De Wilde.

Volgens haar verklaringen zou betrokkene omwille van haar zigeunerafkomst een aantal malen door skinheads aangevallen en uitgescholden zijn geweest op straat, waardoor ze schrik zou hebben gehad voor haarzelf en voor haar kleinzoon, D. L. (O.V. 4.763.688), die door de rechter reeds op zeer jonge leeftijd aan hen toegewezen zou zijn geweest. Op 13 september 1998 of oktober 1998 zou een groep (drie à vier personen) skinheads hun woning zijn binnengekomen, de vensters met stenen hebben stuk gemaakt, alsook de deuren hebben kapotgemaakt. Bij het binnengaan zou één van hen een trap hebben gegeven aan betrokkene. De politie zou gekomen zijn, maar zou niets hebben kunnen doen. Dit zou de eerste maal geweest zijn dat iets aan hun appartement was voorgekomen. Betrokkene voegt daar nog aan toe dat haar nicht (namelijk de dochter van haar tante), H. B., ongeveer een jaar geleden door skinheads zou aangevallen zijn geweest, tot de dood geschopt en nadien in het water zijn gegooit. Een getuige, een vrouw die reportages maakte, zou geprobeerd hebben haar nicht te redden. De skinheads zouden zeer snel weer losgelaten zijn geweest. Haar nicht zou ongeveer 28-29 jaar oud zijn geweest en vier kinderen hebben achtergelaten. Betrokkene

herinnert zich de plaats van het gebeuren niet meer. Omdat ze noch lezen noch schrijven kan zou ze moeilijk de data en de steden kunnen onthouden. De begrafenis zou in O. hebben plaatsgehad, in aanwezigheid van D. H. en minister M.. Op 13 september of oktober 1998 zou betrokkene, samen met haar echtgenoot, XXX (O.V. 4.765.087) en haar kleinzoon P. verlaten hebben, richting België, alwaar ze op 16 september 1998 de status van vluchteling heeft aangevraagd. Ze was in het bezit van een geldig paspoort.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat betrokkene verklaringen op het Commissariaat-generaal afwijken van hetgeen zij beweerde tijdens haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde zij er dat ze meermaals thuis door skinheads zouden aangevallen zijn geweest, terwijl zij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk heeft vermeld dat ze slechts éénmaal thuis door skinheads zouden aangevallen zijn geweest. Zij verklaarde er ook dat hun woning door skinheads zou zijn vernield, de bezittingen gestolen en de rest stukgeslagen. Op het Commissariaat-generaal echter verklaarde ze dat deuren en vensters zouden zijn vernield en had ze het niet over gestolen bezittingen. Ook wat haar nicht, H. B., betreft zijn er tegenstrijdigheden tussen haar diverse verklaringen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat ze Z. B. heette en rond augustus 1998 zou zijn vermoord, terwijl ze op het Commissariaat-generaal verklaarde dat ze rond maart 1998 zou zijn vermoord en H. B. heette. Geconfronteerd, wat dit laatste betreft, met deze tegenstrijdigheid, kon betrokkene geen afdoende uitleg geven dienaangaande, wat nog meer twijfels doet rijzen aangaande de waarachtigheid van haar relaas. Temeer dat, volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (SWB-BBC News van 23 februari 1998), H. B. door skinheads zou vermoord zijn geweest in V., nadat ze meermaals fysisch en verbaal door skinheads zou zijn aangevallen geweest. Tengevolge daarvan zou haar naaste familie besloten hebben het land te verlaten en asiel aan te vragen. Betrokkene heeft ook geen sluitende elementen aangebracht die kunnen aantonen dat ze naaste familie van deze persoon zou kunnen zijn.

Voorts komen haar verklaringen niet overeen met wat haar echtgenoot tijdens hetzelfde verhoor op het Commissariaat-generaal heeft verklaard. Volgens hem zouden twee à drie maanden voor hun vertrek de vensters van hun woning zijn stukgeslagen, wat nergens terug te vinden is in betrokkene's verklaringen. Bovendien zou, volgens haar echtgenoot, bij het laatste voorval de ruiten met baseballsticks zijn stukgeslagen door zes à zeven skinheads, wat niet overeenkomt met wat betrokkene dienaangaande verklaard heeft. Hij vermeldde er ook niet dat ze de deuren zouden hebben kapotgemaakt.

Al deze tegenstrijdigheden maken betrokkene's relaas aldus zeer ongeloofwaardig.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt (BBC-SWB dd. 14 december 1998; UNHCR, Guidelines relating to the eligibility of XXX Roma asylum seekers, dd. 16 april 1998; Country Reports on Human Rights Practices for 1997) blijkt dat de XXX autoriteiten initiatieven ontwikkelen om voor alle XXX staatsburgers bescherming te waarborgen en om de algemene situatie van zigeuners in het land te verbeteren.

Daarenboven kan uit de door betrokkene neergelegde stukken (met name een niet gedateerde krantenknipsel van een niet nader vernoemde krant aangaande H. B.) niet afgeleid worden dat ze enige familiale banden zou hebben met deze persoon tengevolge waarvan een vermoeden van vrees voor vervolging zou kunnen ontstaan.

Tenslotte, werd in hoofde van betrokkene's echtgenoot, na onderzoek van het dossier, geen vermoeden van vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie weerhouden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 16 oktober 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende dat, wat de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, de verzoekende partij als eerste middel uiteenzet :

"VOORAFGAANDELIJK

Het Commissariaat—Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen beroept zich op twee argumenten om te oordelen (of) de aanvraag van verzoeker niet ontvankelijk is.

Het Commissariaat-generaal stelt vooreerst dat de aanvraag van verzoeker bedrieglijk zou zijn. Vervolgens stelt het Commissariaat-generaal dat de XXX staat initiatieven ontwikkelt om de bescherming te waarborgen.

Het Commissariaat-generaal steunt zich op drie zaken om te besluiten dat de aanvraag van verzoeker bedrieglijk zou zijn.

1. Zo stelt het commissariaat generaal dat er een tegenstrijdigheid zou zijn tussen het verhaal van verzoekster zoals het werd vermeld voor de dienst vreemdelingenzaken en zoals het werd vermeld voor het commissariaat generaal.

2. Ook zou verzoekster een tegenstrijdigheid verteld hebben over de gebeurtenissen waarbij haar nicht, mevrouw H. B., zou zijn omgekomen.

De gegevens die verzoekster heeft gemeld aan het Commissariaat-generaal zou zelfs in tegenstrijd zijn met objectieve gegevens waarover het commissariaat-generaal beschikt.

3. Bovendien zouden de verklaringen van verzoekster niet overeenkomen met deze van haar echtgenoot. Zo zou de echtgenoot van verzoekster gesproken hebben (over) verschillende incidenten, terwijl verzoekster slechts over één incident heeft gesproken. Verzoekster is formeel en stelt dat hij (zij) doorheen haar asielpprocedure niet gelogen heeft.

Verzoekster heeft dan ook de informatie die het Commissariaat-generaal genoteerd heeft, vergeleken met de nota's die haar raadsman heeft genoteerd. (stuk 6)

Daaruit blijkt dat de door het Commissariaat-generaal gevonden tegenstrijdigheden niet meer zo overtuigend overkomen als men laat vermoeden in de bestreden beslissing van 5 oktober 1999.

Verzoekster heeft steeds waarheidsgetrouw geantwoord op de vragen die haar werden gesteld.

Verzoekster betreurt het ten zeerste dat het Commissariaat-generaal eenvoudig stelt dat verzoekster omwille van een aantal tegenstrijdigheden zou gelogen hebben in haar asielaanvraag en dat aldus haar aanvraag onontvankelijk zou zijn wegens bedrog.

Verzoekster zal aantonen dat het Commissariaat-generaal niet grondig is te werk gegaan, waardoor het Commissariaat-generaal tot deze foute conclusies is gekomen.

EERSTE MIDDEL : SCHENDING VAN DE ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR

Het Commissariaat-generaal meent een argument gevonden te hebben dat de aanvraag van verzoekster niet met de werkelijkheid zou overeenkomen omdat haar verhaal, op 3 punten verschilt met dat van haar echtgenoot.

Verzoekster heeft niet gelogen en is trouwens formeel dat wat zij heeft voorgehouden, strookt met de werkelijkheid.

Zij wenst dit hier aan te tonen. Hiermee meent verzoekster ook te kunnen bewijzen dat het Commissariaat-generaal minstens op vier punten het principe van behoorlijk bestuur heeft geschonden.

Eerste middel eerste onderdeel 1. Eerste tegenstrijdigheid.

Volgens het commissariaat-generaal heeft verzoekster een ander verhaal opgehangen bij de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-generaal zelf.

Dit stemt niet overeen met wat op het interview op 01 maart 1999 is gezegd door verzoekster.

Zo heeft de raadsman van verzoekster in zijn nota's duidelijk gemeld 'plusieurs fois' wat sloeg op het antwoord hoeveel maal een dergelijk aanval op hun woning heeft plaatsgehad.

Er werd nadien nog expliciet gevraagd 1 x of 2 x, waarna uit de nota's van de raadsman af te leiden valt dat verzoekster het duidelijk had over twee voorvallen.

Dit is volledig congruent, met enerzijds de beide verklaringen van de echtgenoot, namelijk voor het ministerie van binnenlandse zaken en voor het Commissariaat-generaal en dit is ook perfect hetzelfde als wat verzoekster 6 maand voordien had verklaard aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Er is dus geen tegenstrijdigheid wat het aantal keren betreft dat verzoekster en haar echtgenoot thuis zijn aangevallen.

Verzoekster ontkent echter dat zij zou hebben vermeld dat er goederen zouden zijn ontvreemd tijdens de twee raids.

Men is binnengedrongen en men heeft een aantal zaken stukgemaakt maar gestolen heeft verzoekster nooit vermeld.

Verzoekster wenst hier ook formeel aan te halen dat het Commissariaat-generaal blijkbaar niet duidelijk het verzoekschrift in dringend beroep heeft geanalyseerd.

Verzoekster heeft uitdrukkelijk gemeld dat de vertaling bij de Dienst Vreemdelingenzaken verliep door middel van een Poolse tolk.

'De ondervraging bij het ministerie van Binnenlandse zaken werd bijgestaan door een P. tolk. Verzoekster merkt op dat haar verhaal niet correct werd overgebracht'.

Eerste middel tweede onderdeel Tweede tegenstrijdigheid.

Het Commissariaat-generaal stelt dat er een tegenstrijdigheid zou schuilen in het relaas van verzoekster daar waar zij haar verhaal verteld heeft over de dood en begrafenis van haar nicht B. H..

Het is correct dat verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken vermeld heeft dat het handelde over mevrouw Z. B.. Z. is de zigeunernaam waar H. de XXX naam is.

Voor het overige heeft verzoekster een duidelijke beschrijving gegeven van wie H. B. was, hoe en wanneer ze op de hoogte werd gesteld van het overlijden en hoe en wanneer ze naar de begrafenis is geweest.

Het is correct dat verzoekster heeft gemeld dat haar nicht rond maart 1998 is gestorven.

Verzoekster ontkent dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gemeld dat de moord te situeren was in Augustus.

Wel moet verzoekster opmerken dat zowel verzoekster als haar man herhaaldelijk geantwoord hebben dat de nicht H. B. vermoord werd in de zomer en nadien verduidelijkt hebben dat dit maart was.

De echtgenoot van verzoekster heeft gemeld 'maart 1998 en été' verzoekster heeft gemeld dat haar nicht 'ongeveer één jaar geleden' vermoord werd.

Op het einde heeft de raadsman van zowel verzoekster als haar echtgenoot nog een verduidelijking gevraagd betreffende het onderscheid zomer en maart. Verzoekster, zowel als haar echtgenoot hebben toen bevestigd dat het wel degelijk in maart was.

Het feit dat deze verduidelijking is moeten gevraagd worden, duidt erop dat blijkbaar snel een misverstand ontstaat tussen wat verstaan wordt onder 'Zomer'.

Er werd toen ook opgemerkt door de raadsman dat dergelijk misverstand mogelijks te wijten is aan vertaalproblemen.

Het Commissariaat-generaal heeft duidelijk met deze opmerking geen rekening gehouden, noch erop geantwoord.

Bovendien heeft verzoekster doorheen het interview andere en objectief te verifiëren informatie gegeven over haar nicht, die, wanneer ze niet kunnen weerlegd worden, minstens moeten aanzien worden als een vermoeden dat verzoekster hierover de waarheid spreekt.

Zo heeft verzoekster de plaats van de begrafenis gemeld, alsmede (de) woonplaats van haar nicht en het feit dat zij vier kinderen had.

Uit de gegevens van de dossiers kan men niet afleiden dat verzoekster liegt over haar relatie met mevrouw B..

Eerste middel derde onderdeel Derde tegenstrijdigheid.

Feitelijk is de derde aangehaalde tegenstrijdigheid bij het Commissariaat-generaal hetzelfde als de eerste tegenstrijdigheid.

Verzoekster verwijst dan ook naar haar argumenten aangehaald in het eerste onderdeel.

Uit het verhaal van verzoekster valt niet af te leiden dat er geen tweede raid zou zijn geweest, integendeel.

Of de ruiten nu zijn stukgeslagen met baseballbats, dan wel met stenen zijn ingeslagen is slechts een detail dat in de context van het verhaal totaal niet relevant is.

Bovendien merkt verzoekster op dat zij uitdrukkelijk aan het Commissariaat-generaal heeft gemeld dat zij, van zodra de personen binnendrongen in hun appartement, zij naar de wagen is gevlucht en daar de afloop van het incident heeft afgewacht.

Trouwens verzoekster heeft uitdrukkelijk vermeld : 'Heeft niet gezien wat skinheads allemaal gedaan hebben'.

Trouwens en hier is de raadsman van verzoekster zeer formeel de echtgenoot van verzoekster heeft wel gesproken dat de deuren zouden zijn vernield.

In de nota's van de raadsman staat uitdrukkelijk 'casser les fenêtres et porte'.

Het Commissariaat-generaal is minstens nalatig geweest in het optekenen van het relaas van het interview, nu dit op zeer cruciale punten hiaten vertoond.

Bovendien worden hieruit verregaande conclusies getrokken.

Dit alles getuigt niet van behoorlijk bestuur.";

2.1.2.1. Overwegende dat in het eerste onderdeel verzoekster stelt dat er vergissingen werden gemaakt door de verwerende partijen aangaande het aantal keren dat zij werd aangevallen en hoeveel keer er iets werd ontvreemd; dat zij erop wijst dat er vertaalproblemen waren; dat met betrekking tot de vertaalproblemen kan worden opgemerkt dat deze een eerste keer ter sprake komen in het beroepsschrift bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 1998; dat tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken deze niet werden gemaakt of niet genoteerd op het verhoorsverslag; dat met betrekking tot het aantal keren dat verzoekster thuis werd aangevallen, dient te worden opgemerkt dat in het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen sprake is van meerdere aanvallen op de appartementen van de families; dat dit bijgevolg in overeenstemming is met de verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat in de bestreden beslissing hier ten onrechte een tegenstrijdigheid wordt in gelezen; dat wel dient te worden vastgesteld dat tijdens het verhoor er werd verklaard dat de bezittingen van verzoekster werden gestolen en de rest kapotgeslagen; dat dit laatste element evenwel nergens ter sprake komt in het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster beweert van niets meer te weten nadat zij het huis heeft verlaten; dat men dient te concluderen dat dit motief, ondanks de ten onrechte opgeworpen tegenstrijdigheid, afdoende is;

2.1.2.2. Overwegende dat in dit tweede onderdeel verzoekster opwerpt dat zij inderdaad twee verschillende namen voor haar nicht heeft gebruikt, zijnde haar zigeunernaam en haar XXX naam; dat het tijdstip van de dood van deze nicht eveneens het voorwerp van een misverstand blijkt te zijn; dat de discussie omtrent de naam van de vermoorde nicht buiten

beschouwing gelaten, dient te worden opgemerkt dat verzoekster in het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat de moord twee maanden voordien was gebeurd; dat, aangezien dit interview plaatsvond in oktober 1998, het niet onlogisch lijkt dat als datum van de moord augustus 1998 wordt genomen; dat in het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zij evenwel verklaart dat de moord ongeveer 1 jaar geleden werd gepleegd; dat dit verhoor plaatsvond op 1 maart 1999; dat in vergelijking met de verhoren van haar echtgenoot blijkt dat deze tijdens het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eveneens verklaarde dat de moord ongeveer 1 jaar voordien gebeurde; dat in het verhoorverslag van de echtgenoot van verzoekster er enkel melding wordt gemaakt van het feit dat een familielid van zijn echtgenote werd vermoord, zonder dat verdere details worden weergegeven; dat, ondanks het feit dat verzoekster het vermoorde, vermeende familielid in detail kan beschrijven, dient te worden vastgesteld dat de tegenstrijdigheid in de data die door verzoekster worden gegeven terecht is;

2.1.2.3. Overwegende dat met betrekking tot de omschrijving van de gebeurtenissen die plaatsvonden tijdens de aanval op het huis van verzoekster en haar familie, dient te worden vastgesteld dat hetgeen is opgenomen in de motivering van de bestreden beslissing overeenkomt met de feiten zoals zij staan vermeld in het verhoorverslag van de beide echtgenoten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, uitgezonderd hetgeen bij de bespreking van het eerste onderdeel van dit middel werd vermeld; dat de verklaringen over deze aanval tijdens de verschillende verhoren wel degelijk uiteen blijken te lopen, zeker als men het aantal aanvallers in beschouwing neemt: 15, 6-7 en 4-5; dat het eerste middel niet ernstig lijkt;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als tweede middel aanvoert :

"TWEEDE MIDDEL : GEBREK AAN MOTIVERING : SCHENDING VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

2.1. De Wet inzake de Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen schrijft voor dat de juridische en feitelijke motivering waarop men een beslissing steunt 'afdoende' dient te zijn. Hieronder dient te worden verstaan dat de aangegeven redenen in evenredigheid dient te staan met de genomen beslissing.

Het feit op zich dat verschillen aanwezig zijn in de verhalen zoals voorgedragen door verzoekster en haar echtgenoot, voor het Commissariaat-Generaal, kan niet in ernst worden aangenomen als een redengeving voor de bestreden beslissing.

Er zijn andere redenen waarom dergelijke verschillen in het verhaal bovenkomen.

Zo heeft verzoekster in haar eerste middel aangetoond dat de conclusies minstens niet op zorgvuldig vergaarde gegevens gebaseerd is (zijn).

De motivering is m.a.w. foutief en dus zeker in strijd met de wet van 29 juli 1991.

In die zin dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing op dit punt onvoldoende is gemotiveerd en zij willekeurig is.

2.2. Tevens is de motivering van het Commissariaat-Generaal incoherent.

De centrale overheid van XXX erkent het probleem van discriminatie en racisme en probeert dit te verhelpen. Echter zonder voorlopig gunstig resultaat. Het commissariaat generaal die wel degelijk op de hoogte is van deze problematiek, vermeldt dit in haar beslissing, maar neemt hieruit geen expliciet besluit.

Indien het rapport van de Verenigde Naties verder zou gelezen worden en juist zou zijn geïnterpreteerd, zou gebleken zijn dat men de concrete situatie van de asielzoeker moet toetsen en niet de algemene situatie.

Trouwens UNHCR sluit een gegrondd verklaren van asielaanvragen van XXX onderdanen niet uit.

2.3. Het Commissariaat-generaal weigert blijkbaar ook de feiten zoals aangehaald door verzoekster in eerste onderzoeken.

Het verhaal is te ernstig om het louter als ongeloofwaardig af te doen.

De redenering staat ook buiten proporties met de genomen beslissing.

2.4. Besluit

Het niet of niet voldoende motiveren, evenals het niet correct motiveren, levert zonder meer de illegaliteit van de bestreden bestuurshandeling op wegens schending van een substantiële vormvereiste.

Het volstaat voor de vernietiging van de rechtshandeling.";

2.2.2. Overwegende dat, gelet op de bespreking van het eerste middel, er geconcludeerd dient te worden dat in de motivering van de bestreden beslissing voldoende elementen aanwezig zijn om de bestreden beslissing te verantwoorden; dat het tweede middel niet ernstig is;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf september tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.